

LAIVAS

No. 15. Metai XII

Balandžio-April 9, 1932

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II. SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

E v a n g e l i j a .

ŠV. JONO 10, 11—16

ANUO metu Jėzus tarė parisiejamis: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaido avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas.

L e k c i j a .

I PETRO 2, 21—25

BRANGIAUSIEJI: Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiotumėte Jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus Jo burnoje; kuomet Jam piktžodžiavo, Jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė Jį neteisiam; Jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmėms, būtumėm gyvi teisybei; Jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojančios avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

* * *

E V A N G E L I J A

ŠV. LUKO 3, 21—23

SV. JUOZAPO, ŠV. MARIJOS SUZIEDUOTINIO GLOBOS IŠKILMĖJE, TREČIADIENYJE PO VELYKŲ ANTRAM SEKMAD.

ANUO metu, besikrikštydinant visai tautai, taipogi ir Jėzui priėmus krik-

štą ir besimeldžiant, atsitiko, kad atsidarė dangus, ir šventoji Dvasia nužengė ant Jo kūniškame pavydale kaip balandis, ir balsas atsiliepė iš dangaus: Tu mano mylimasis Sūnus; aš mėgstuosiu tavimi. Jėzui buvo apie tris dešimtis metų, kuomet Jis pradėjo, ir Jis buvo laikomas Juozapo sunumi.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija

1932 m., balandžio mėn.
Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir
palaiminta

KRMŠČIONIŠKAS IŠAUKLĖJIMAS

Katalikų Bažnyčia nuolatos primena tikintiesiems jų priedermes išauklėti savo vaikus tinkamai pagal Dievo valią. Dievo valia pasireiškia Jojo įsakymuose. Dievas reikalauja, kad vaikai Jį pažintų, mylėtų, garbintų ir Jam tarnautų, ir pelnytų amžinąją laimę.

Čia glūdi krikščioniškojo išauklėjimo pagrindas. Dievą pažinti tai yra tiesą pažinti, nes Dievas yra tiesa. Daugelis žmonių Dievo nepažįsta, nors kartais sako, kad tiki į Dievą, bet koks tas jo dievas tai jisai pats to nežino. Vieną kartą jam jis atrodo toks, kitą kitoks, ir jo dievas keičiasi taip, kaip patsai žmogus. Koks tai keistas supratimas dievo. Katalikų Bažnyčia aiškiai aptaria Dievo ypatybes. Dievas yra amžinas, geras ir gailestingas. Amžinas, nes visuomet buvo, yra ir bus; geras, nes visokis gerumas iš Jo ima savo pradžią; gailestingas, nes nelaimingųjų maldu išklauso.

Matant Dievo pastovumą, Jojo norą dalintis savo gerumu, ir tą Jo norą dalintis savo gerumą siekiantį net iki pat didžiausių nusidėjėlių, kas gali Dievo nemylėti? Savo galybe Dievas apima viską, išskyrus žmogų, kuriam Jis davė laisvą valią, kuria žmogus gali Dievo meilei priešintis. Ir daugelis žmonių priešinasi. Dievas per savo Bažnyčią įkuria savo meilę šiame pasauly, o kiek žmonių yra priešingų Bažnyčiai ir jos pamokymams?

Žmogus gal nesupranta Dievo meilės? Supranta užtektinai, bet jis nenori nulenkti savo valios prieš Dievo valią; žmogus pats nori iškilti aukščiau negu Dievo mei-

lė yra žmogui skyrusi. Ir tame reiškiasi žmogaus kova su savo geiduliais. Žmogus gana aiškiai mato Dievo valią, bet jos užtektinai nepagarbina.

Žinoti visokio gero šaltinį ir prie jo neiti, tai didis neišmanymas. Taip pat pažinti Dievą ir Jo negarbinti tai yra didelė klaida. Šią klaidą daugelis padaro. Dievas gyvena sau, o žmogus sau. Tarp Dievo ir žmogaus nenorima turėti jokių santykių. Ta yra Amerikos mokyklų šių dienų klaida. Visiškai atskirti žmogų nuo Dievo niekas negali, nes Dievas žmogų palaiko. Vienok bandoma nors tiek toli atskirti, kiek tik pajėgiama. Į šią klaidą įpuola ir daugelis katalikų Amerikoje. Neva dovanai gauna mokslą, bet kartu vis toliau ir toliau žmogus nutolsta nuo Dievo.

Yra katalikų žmonių, kurie šiaip taip dar vis pildo Dievo įsakymus, bet jų gyvenimas rodo, kad maža Dievui garbės iš jų gyvenimo. Panašiai kaip samdininkas, kurs neva valandas atbūna, bet nėra jokios naudos iš jo darbo. Blogas auklėjimas taip suparalžuoja žmogų, kad jis kaibo kaip ant plauko ir gatavas bile kada atsidėti savo tikėjimo ir visko ką tikėjimas jam duoda.

Katalikų Bažnyčia rūpinasi apsaugoti savo vaikelius nuo blogo auklėjimo. Primeną tėvams jų svarbias priedermes duoti vaikui katalikišką išauklėjimą. Nuolatos Bažnyčia meldžiasi už auklėjimo reikalus. Ir ši mėnesį ragina Maldos Apaštalavimo narius savo maldomis prisidėti prie šio kilnaus darbo. Bažnyčia visuomet vaikelius mylėjo ir myli ir rūpinasi jų tinkamu

ir doru išauklėjimu.

Tėvai yra atsakomingi už vaikų auklėjimą, bet daugelis tėvų savo pareigų tinkamai neišpildo. Taigi tą tėvų trukumą Bažnyčia nori kitų gerumu pataisyti, kad vaikeliai nebūtų nuskriausti. Pats Išganytojas žada didį atlyginimą už darbus vaikelių gerovei. "Ką jūs padarysite vienam iš šitų mažiausių mano brolių, man padarysite."

ŠVENTOJI KATARINA IŠ SIENOS

Šventoji Katarina gyveno vos trisdešimt tris metus, bet daug pasidaravo dėl Kristaus Bažnyčios. Žymiausias jos darbas buvo tai sugražinimas Popiežiaus Gregorijaus XI iš Avignon, Francijos, į Romą. Savo drąsumu jinai įtikrino Popiežių, kad visiems išrinktiems į Šv. Petro vietą išpuola apsigyvendinti Romoje, o ne kur kitur. Tą Šv. Katarinos patarimą pasekė ne vien tik Popiežius Gregorijus XI, bet ir visi kiti popiežiai, po jo iki šių dienų ir pramatoma, kad ir ateity toji pati tvarka bus palaikoma, nes ji Bažnyčiai yra naudinga. Šv. Katarina pasirodė nepaprasto šventumo, ypač pasižymėjo Kristaus meile ir panašiai Šv. Pranciškui atjautė Kristaus penkias žaizdas. Jinai mirė 1380.

PRATYBA: — Malonumas—Užuojauta, atjautimas, prastumas ir panašios ypatybės sudaro malonumo dorybę. Šventieji visi buvo pažymėti malonumo dorybe aukštame laipsny.

Misijų intencija: Kontempliacijos vienuolijos misijų kraštuose.

Platesnius intencijų išdėstymus pasiskaitykite savaitraštyje "Laivas", 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Metams jo kaina \$2.00.

* * *

Brangūs Promotoriai:

Intencija šio mėnesio ragina visus darbuotis ir rūpintis krikščionišku išauklėjimu. Kas gali būti brangesnio už krikščionišką išauklėjimą? Mūsų visų yra uždavi-

nys, kad žmonija koveikliausiai siektų to kultūros laipsnio, kad pilnai visi gautų krikščionišką išauklėjimą. Labai daug šioje dirvoje dirbta, bet daug ir labai daug darbo tebelieka. Ar paimsime pradinės mokyklas, ar vidurines, ar kolegijas, universitetus, visur matosi reikalo kilti aukštyrą ir nešti šviesą pasauliui. Daug dirba katalikų mokytojai, daug aukų deda katalikai tėvai savo vaikelių išlaikymui katalikiškose mokyklose, bet dar didelė dalis katalikų per mažai persiėmę šią kilnią dvasią ir mažai domės kreipia į auklėjimo darbą?

Tad visų įtikrinimas, kad vaikų katalikiškas išauklėjimas yra begalo svarbus reikalas, tai Promotorių uždavinys. Ši mėnesį ypatingomis pastangomis reikia judinti šį reikalą, nes jau už mėnesio daug jaunimo baigusio pradinės mokyklas rinksis sau aukštesniasias. Čia tai Promotorių patarimas gal daug gera padaryti. Lietuviai Amerikoje jau turi dvi gražias lietuviškas katalikiškas aukštesnes mokyklas: viena mergaitėms, o kita bernaičiams. Daug joms aukų duota, daug jų kurimui pastangų daryta. Dabar laikas apie tas mokyklas kalbėti ir visuomenei priminti, kad jomis pasinaudotų. Tad ir kalbėkime apie jas su aukšta pagarba, tarkime gražų žodį apie jų kilnius idealus ir visais galimais būdais visus raginkime jų teikiamu mokslu pasinaudoti.

Matosi, kad daug lietuvių jaunimo lanko įvairius nekatalikiškus universitetus. Mes lietuviai Amerikoje da neturime savo universiteto, bet čia yra daug katalikų universitetų ir į juos reikia raginti stoti visus mūsų studentus. Čia prisiminkime mūsų geriausiojo Mokytojo Jėzaus Kristaus žodžius: "Darbo daug, darbininkų maža." Katalikų Bažnyčia turi savo dvasią, savo mokslą, savo šventus įpročius bei padavimus, tai Kristaus Bažnyčios brangiausi turtai, kuriuos reikia perduoti naujoms kartoms per katalikų aukštesnia-

sias mokyklas ir universitetus.

Promotoriai didelį darbą atliks, jeigu savo paskatinimais vieną-kitą įtikrins lan-kyti katalikiškąsias mokyklas, ne vien tik pradines, bet aukštesniasias ir universite-tus. Ne vienas ateityje ir didelio dėkingu-

mo susilauks iš pusės tų, kuriuos savo patsangomis prives prie katalikiškojo iš-siauklėjimo. Mūsų kalbose įvertinkime ka-talikiškos mokyklos reikalus ir jais su-interesuokime kitus.

* * *

Švč. Marija, Jėzui prisikėlus

Ne vienas labai stebisi, kad Šventas Raštas, taip plačiai aprašinėdamas JĖZAUS KRISTAUS iš mirusiųjų pri-sikėlimą, nė kiek nemini apie JĖZAUS pasirodymą Švč. Marijai, Jojo Motinai. Pavirš mąstančiam šis dalykas išrodo labai keistas; tačiau, įsigilinus, paaiškė-ja, jog šventiesiems Evangelistams nebu-vo reikalo apie šitą ir minėti, kadangi tikintiesiems savaimė buvo aišku, jog ši-toksai Sūnus, kaip kad JĖZUS KRIS-TUS, turėjo visų pirma pasirodyti šito-kiai Motinai, kaip kad Švč. Marija; gi netikintiems įtikinti, jog Išganytojas bu-vo prisikėlęs iš mirusiųjų, šventieji E-vangelistai galėjo nurodyti tikrai sveti-mus JĖZUI liūdininkus, kadangi moti-nos paliūdymams netikintieji nebūtų ti-kėję. Jų tikslas buvo tai liūdininkais įrodyti, tikrą JĖZAUS iš mirusiųjų pri-sikėlimą.

Šv. Ambrosius (De virginitate c. 3. n. 14) pažymi, jog iš pat pradžių visų sutartinai tikėta, jog JĖZUS KRISTUS prisikėlęs iš mirusiųjų, visų pirma buvo pasirodęs savo Motinai ir tai pirmoje savo prisikėlimo valandoje. Kad šitaip visų katalikų tikėta, tai įrodo, kad ir tas,

jog Jeruzalėje yra pastatyta (pranciš-kiečių valdoma) koplyčia: "Pasirodymo Marijai," stovinti toje vietoje, kurioje, anot padavimų (tradicijos) JĖZUS pasi-rodęs savo Motinai tuojau po prisikėli-mo.

Antra vertus, Evangelistai, rasit, ir neišdrįso aprašinėti šito JĖZAUS susi-tikimo su savo Motina, kadangi tinkamai šitoksai susitikimas apsaakyti galėtų tik-tai patsai JĖZUS, arba Švč. Marija! Rasit, ir Evangelistams pritrūko žodžių šitam įvykiui pažymėti, lygiai, kaip kad ir šv. Jonui buvo pritrūkę žodžių tinka-mai aprašyti švenčiausios DIEVO Moti-nos skausmus po kryžiumi ir jis buvo pažymėjęs šitą tikrai vienu žodžiu: "Sta-bat" — t. y. Stovėjo!

Švč. Marijos Motinos susitikimą su prisikėlusiu JĖZUMI ir Josios didžiau-sį džiaugsmą šio dėlei Bažnyčia išreiškė trumpa, bet puikiausia, kasdieną gieda-ma "Pasirodymo Marijai" bažnyčioje velykine antifona: "Regina coeli laeta-re..." Džiaugkis dangaus Karaliene, ka-dangi tasai, kuri Tu nupelnei nešioti, pri-sikėlė, kaip kad buvo sakęs. Melsk už mus Viešpatį! Džiaugkis ir linksminkis

Mergele Marija, kadangi tikrai prisikėlė (Viešpats).

Taigi visų tikima, jog JĖZUS pasirodė savo Motinai tuč-tuojau prisikeleis iš mirusiųjų. Koksai begaimis džiaugsmas pripuolė Švč. Marijos skausmais nuvargintąją širdelę, kai Ji pamatė savo mymiausią Sūnų prisikėlusį, kokiais žo-uziais juodu pasisveikino, apie ką kabėjo, kaip pasieigė, tai kas gali apsakyt, ar aprasyti, ar net ir apmąstyti! Tai perviršija žmogaus išgales! Tai yra pasiaptis, kuri, paaiškės mums danguje, jei mūsų Atpirkėjas, užtariant Jojo galiaulingiausią Motinai, leis mums tenai apsigyventi po mirties.

Galima tikrai drąsiai tvirtinti, jog Švč. Marija džiaugėsi šitoje valandoje ne vien tik savo laimės dėlei. Apdovano-ota didesniu, kaip kad pirmųjų Tėvų rojuje, ar Sahamono protu Ji geriausiai buvo supratusi, jog šis Josios meliausio-jo Sūnaus prisikėlimas patrauks tūkstančių tūkstančius žmonių prie DIEVO, uzves juos ant išganymo kelio ir prives prie jiems skirtos amžinosios laimės, ka-dangi šis prisikėlimas yra tai viso Jojo mokslo užantspaudavimas ir pamatas. Šio dėlei vėliau ir Šv. Paulius (I Cor. XV. 12—17) rašo: "Taigi, jei skelbiame apie KRISTŲ, kad Jis kėlėsi iš mirusiųjų, tai kaipgi kaipurie jūsų tarpe sako nesą mirusiųjų prisikėlimo? Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai nė KRISTUS neatsikėlė. O jei KRISTUS neatsikėlė, tai mūsų apsakoymas yra tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas. Tuomet būtų ras-ta, kad mes esame ir netikri DIEVO liūdytojai, nes liūdiame prieš DIEVĄ, kad prikėlęs KRISTŲ, kurio neprikėlė, jei jau mirusieji nesikelia. Jei mirusieji nesikelia, tai ir KRISTUS nesikėlė. Jei KRISTUS neatsikėlė, tai jūsų tikėjimas yra tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuo dėmėse."

Taigi Švč. Marija džiaugėsi, žiūrė-

dama į prisikėlusį JĖZŲ ir pramatė iš kalno, jog šitas Jojo prisikėlimas visų pirma iš panagės perdirbs iki šiol bai-lius ir pavydžius, savimeilius Apaštalus, sustiprins jų silpną iki šiol valią ir tikėjimą ir vers juos drąsiai leistis net į tolimiausius kraštus KRISTAUS mokslui skelbti.

Ji pramatė, jog šis prisikėlimas iki šiol prie žamės prilipusiąją žmonią at-plėš nuo žemės, pakels į aukštybes, jog tūkstančių tūkstantys žmonių guldys savo galvas už šitą prakilnų mokslą, kur-sai įstabiai pakeis žemės paviršį.

Ji pramatė, jog šitas prisikėlimas vers žmones laikytis Jojo didžiausiųjų meilės DIEVUI ir artimui įsakymų ir lyg kad iš mirusiųjų prikels visą žmo-niją, kuri iki šiol buvo paskendus vieni tik žiaurumoje ir gyvuliškume.

Ji pramatė, jog šitas prisikėlimas su-stiprins šeimos ryšius nesutraukiamu a-bipusės meilės ryšiu, kursai neduos skriausti silpnosios pusės, pripažins ly-gybę ir pagarbą kits kitam, vers pa-mylėti net ir savo neprietelius, atleisti užrūstinimus.

Ji pramatė, jog šis prisikėlimas pri-vers galiūnus atsižadėti savo absoliutiz-mo ir saualios, padės pagrindus tei-singumui ir pasigailėjimui, paragins la-biau rūpintis savo pavaldiniais, panai-kins žiaurią verguę ir s u l y g i n s visus teisėse taip, kad visi jaustųsi vie-no dangiškojo Tėvo vaikais ir vienos šei-mos nariais.

Ji pramatė, jog šis prisikėlimas visas moteris ištrauks iš iki šiol taip pažė-minančios ir pilnos išgėdinimo padėties.

Pamačius prisikėlusį JĖZŲ, Ji be a-bejo prisiminė senelio Simėono prana-šystę, jog "Štai, šitas pastatytas... ir atsikėlimui daugelio Izraėliuje," ir be abejo, Ji jau matė tuos tūkstančių tūkstančius šventųjų kankinių, išpažintųjų, mergelių ir našlių, senų ir jaunų, įvai-

rių luomu, įvairaus būdo garbinant Jos mylimiausį Sūnų įeinant amžinojūn laimėn.

Ji džiaugėsi regėdama akis akin savo DIEVĄ ir Sūnų ir džiaugėsi, jog štai, Jai užtariant, džiaugsis šituo regėjimu ir daugybė, daugybė kitų, už kuriuos šitas Prisikėlimas iš mirusiųjų buvo praliejęs savo brangiausį kraują!

Ji džiaugėsi, jog KRISTUS įrodė savo prisikėlimu tikrai, jog Jis yra "pri-

sikėlimas ir gyvenimas" (Jon. XI, 25), jog "KRISTUS prisikėlusis daugiau nebimiršta" (I Cor. XV, 22), jog Jis pats save prikėlė, prikels Apaštalus ir prikels visą žmoniją!

Ir Josios širdelėje lyg kad ant dangiškujų kanklių skambėjo džiaugsmingiausias "Alleluja, Alleluja,, Alleluja!" ir lyg koksai aidas atsimušė danguje, pritariant visoms dangiškomis dvasioms!

* * *

Kristaus ir Šventųjų Pėdomis

Dėl visos žmonijos Kristus mirė ant kryžiaus ir dėl visos kėlėsi iš mirusiųjų. Jis visa tai darė tam, kad mes per išlietą už mūsų nuodėmės Jo Švenčiausią Kraują paskutiniojo teismo dienoje prisikeltume amžinajam gyvenimui.

Kad tą garbingą iš mirusiųjų atsi-kėlimą pelnytume, turime stengtis dar gyvi būdami numirti nuodėmėms ir blogiems įpročiams. Kad užsitarnautume garbingą pomirtinį gyvenimą, turime dar prieš mirtį gyventi dorai, pamaldžiai, vykdydami visus Dievo ir Bažnyčios įsakymus.

Pažvelgę į pasaulį, tikrai nuostabių dalykų pamatysime. Jame matome žmonių gerų ir blogų. Kviečiai ir raugės ramiai sau auga vieni tarp kitų. Saulė šviečia ir rasa krinta lygiai kaip ant kviečių, taip ir ant raugių. Bet kai bus laukai nuvalyti, šeimininkas atskirs rauges nuo kviečių ir įmes jas į ugnį. Yra pasauly žmonių gerų ir blogų. Saulė šviečia ir vieniems ir kitiems. Geruosius Dievas myli, o dėl blogųjų kenčia iki pomirtinio teis-

mo dienos. Tada dangiškas šeimininkas geruosius pašaukia į dangų savo garbei, o bloguosius liepia įmesti į amžinąją ugnį.

Bet ką gi mes turime daryti? Kaip gi mes turime elgtis, gyvendami tarp taip įvairių žmonių? O gi imkime pavyzdį iš darbščiosios bitelės: ji ir iš nuodų moka medų iščiulpti, — tad taip pat ir mes savo sielai medaus ieškokime. Matydami žmones piktus, girtuoklius, ištvirkėlius, nekeikime, nesmerkime, neteiskime jų, nes teisimas ir pasmerkimas Dievui priklauso, o ne mums.

Matydami ir pažindami nuodėmės baurumą, tarkime sau: — O, kaip bauri ir pragaištinga yra toji nuodėmė. Jeigu gi ji tokia baisi yra mano akims, tai kiek gi kartų ji yra bairesnė Dievo akims, kurios yra amžinai šventos?! Neduok Dieve, kad mane kada nors ištikėtų tokia ar bent panaši nelaimė. Tokiu būdu mokymimės iš blogųjų žmonių, kaip nuo pikto apsisaugoti.

Matydami gi žmones gyvenančius pa-

maldžiai ir šventai vykdančius Dievo ir Bažnyčios įsakymus, vėl sau tarkime: "O, kaip gražu ir išganinga būti doram; o jeigu dorybė ir pamaldumas yra taip labai malonūs geros valios žmonėms, tai ką gi bekalbėti apie Dievą, kuris yra visų dorybių Dorybė. Ir kodėl gi aš negaliu panašiai gyventi, kodėl gi aš negaliu laimėti panašios palaimos sau, savo šeimai ir visiems savo namams?"

Žiūrėkime į blogus žmones, kad nuo blogo atprastumėm, o į gerus, — kad naujų dorybių įgytumėm.

Kam gi skaitome šventųjų gyvenimo aprašymus? Ar tai tam, kad žinotume jų lorybes ir nuopelnus, o patys visai nesistengtume jų pavyzdžiu gyventi? Ir ką gi padės mums tas skaitymas, jeigu mes nesistengsime įgyti gerųjų šventųjų gyvenimo ypatybių? Mes visa tai darome tam, kad, sekdami jų pavyzdžiu, vis daugiau ir daugiau įgytume tų dorybių, kuriomis taip gražiai išpuoštas buvo jų gyvenimas, ir, be to, dar ir tam, kad gyvendami taip, kaip ir jie gyveno ir mes liktume šventi. Toks pagaliau yra ir mūsų gyvenimo tikslas, tam esame sutverti, ir Šv. Jėzaus Krauju atpirkti, tam Kristus įsteigė Bažnyčią ir Šv. Sakramentus, kad visa tai mums padėtų tapti šventais.

Ne tam gyveni pasauly, kad būtumei turtingas, laimingas, visų giriamas, — bet tam, kad būtum išganytas. Savo sielos išganymui, o ne kam kitam tu turi dirbti, vargti, kentėti, mylėti. Tik pamanyk, jei šventieji to nebūtų darę, ar jie būtų galėję būti tokioje pagarboje pas Dievą ir pas žmones. Juk ir jie buvo tokie pat žmonės kaip ir mes. Bažnyčia per Šventą Krikšto Sakramentą mums davė

šventųjų vardus, bet kodėl gi mes nenorime jų pavyzdžiu sekti, taip gyventi kaip jie gyveno.

Tu vadinies Jonu, Motiejum, Stanislovu, Zofija, Barbora, Margarieta ir t.t., bet paklausk savęs, ar žinai kas toks tas šv. Jonas, Motiejus, Stanislovas, — ta šventa Zofija, Barbora, Margarieta? Jie yra tavo globėjai, patronai ir dėl to tu tik gali džiaugtis, bet ar jie džiaugias tavim, tai dar didelis klausimas. Tu taip vadiniesi, kaip ir jie vadinosi, bet ar tu taip gyveni kaip jie gyveno? Kiekvienas iš jų ne dėl to liko šventas, kad vadinosi Jonu, Motiejum ir t.t., — dėl to, kad gyveno šventai ir todėl liko šventu Jonu, Motiejum ir t.t.

Jis triūso, dirbo, o tu tinginiauji; jis savo visą turtą iš dalijo vargšams, o tu kaip tik išsigalėdamas stengies svetimų turtų prisigrobt; jis kasdien eidavo į bažnyčią, o tu į smuklę; jis buvo paklusnus ir nuolankus, o tu žiaurus ir akiplėšiškas; jis gerbė ir mylėjo savo tėvą ir motiną, o tu juos keiki ir niekini; jis buvo blaivus, o tu beveik visumet girtas; jis meldavosi, o tu keikies; jis kentė tylėdamas, o tu nerimastauji ir rugojai. Dėl to jis liko šventas, o tu, jei tik nepasitaisysi, būsi prakeiktas. Jis bus danguje šventas Jonas, o tu pragare — prakeiktas Jonas." Nė vienas šventųjų negimė šventas, bet begyvendamas liko šventu. Ne tam esame krikštijami, kad vėliau vėl doroje nupultume ir liktume prakeikti, bet mes patys laisva valia tokiais tampame. Žinome tikrąjį kelią į dangų ir į pragarą. Kuriuo keliu eisime, ten ir nueisime.

Mūsų gyvenimas yra tartum kryžkelis,

kur stovi Viešpats Jėzus ir šetonas! Vienas ir kitas tau sako: "Sek mane!" Kurio paklausysi, kuriuo seksi? Kelias, kurį tau nurodė Kristus, yra siauras, erškėčiuotas, reiks visomis jėgomis kopti į aukštą kalną. Kelias gi, kuriuo velnias tave kviečia eiti, yra platus ir patogus: visą laiką einama pakalnėn, bet to kalno viršuje dangus, o apačioje — pragaras.

Tie, kurie šiandien yra danguje, ėjo Kristaus šaukiami Jo nurodytuoju keliu, o tie, kurie šiandien yra pragare, paklausė šėtono viliojimų ir sekė paskui jį net iki pat pragaro gelmių. Kuriuo keliu mes eisime, kuriuo balso paklausysime!

Tavo gyvenimo kryžkelyje laukia tavęs Viešpats Jėzus ir velnias. Išganytojas tau sako: "Eik su manim!" Ir duoda Jis tau kryžių, ašaras, skausmus ir vargą, sakydamas: "Ir aš žemėje vargau, kentėjau ir kruviną prakaitą dėl tavęs liejau. Jeigu nori laimėti dangaus karalystę, turi su manim gyventi, turi būti panašus į mane tyloje, kantrume ir meilėje.

Šetonas tau rodo patogų kelią: juokavimai, žaidimas, garbė, įvairūs skaniausi valgiai ir gėrimai, paleistuvavimai ir sako: "Taip gyvena tie, kurie klauso mano balso. Aš jiems nieko nedraudžiu: girtauk, svetimoteriauk, vok, užmušinėk, viską tau leidžiu, tik neleidžiu tavęs eiti išpažinties. Gali keiktis kiek tik nori, bet tik nesimelsk. Gyvenk maniškai: būk žiaurus, nenuolaidus, išdidus, niekam nedovanok, keršyk kur tik gali ir kaip tik gali.

Vieni paklausė Kristaus balso ir nuėjo su Juo į dangų, o kiti susidėjo su velniu ir nugrimzdo į pragarą visiems amžiams.

Dūsauja žmonės ir skundžiasi: "O,

koks sunkus gyvenimas! Gal jau ir Dievas mus užmiršo!" — O, ne! Visai priešingai! Ne Dievas mus, bet mes Dievą užmiršome ir užsitraukėme Jo bausmę. Būkime geri, tai ir bus gera ir mums patiems ir tiems, kurie su mumis gyvena.

Šis gerumas ne ta prasme suprantamas, kad mes turime būti pertekę turtais, pinigais ir gėrimais, apsitaisę puikiais rūbais ir t.t.; gera bus tada, kai bus sąžinės ramybė ir Dievo ir artimo meilė kiekvienoj širdy, kiekviename name, kaime, mieste ir krašte. Ten, kur žmonės Dievo nemyli ir kits kito nekenčia, negali būti laimingo gyvenimo.

Tik pažiūrėkime, kas gi mūsų krašte dedasi? Kur pasidėjo meilė, taika ir vienybė? Visur barniai, nesutikimai, nepasitikėjimas viens kitu, kerštas, karčios ir kruvinos ašaros plauna visų veidus.

Visi turime vieną bendrą tėvą, kuris yra danguje, Dievą ir motiną — kuri yra žemėje, šventą Bažnyčią. Mes visi turėtume gyventi, kaip broliai ir sesers, bet ar taip darome? Arklys su arkliu ramiai sau ganosi vienoj pievoj, jautis su jaučiu vieningai traukia jungą, bet žmogus su žmogum, kaimynas su kaimynu, be keiksmų, peštynių, bylinėjimosi gyventi negali! Vyras su žmona, žmona su vyru, ūkininkas su samdininku, samdininkas su ūkininku, vaikai su tėvais, tėvai su vaikais, brolis su seserimi, sesuo su broliu beveik visumet gyvena nesantaikoje ir neapykantoje.

Jeigu jau su tais nesugyvename, su kuriais esame susijungę giminytės ryšiais, prie kurių mūsų širdys turėtų meile liepsnoti, tai ką gi bekalbėti apie tuos, kurie mūsų neapkenčia, mus skriaudžia?!

Kaip gi tau galima sakyti: — Mylėk tuos, kurie tave niekina, mylėk savo priešus, kad tu savo tėvo, motinos, brolio, sesers, žmonos mylėti nenori?! Kaip gi tu galėsi nukęsti neteisingai tau padarytas skriaudas, jei tu pats kitus skriaudi ir niekam net ir per nago juodymą nenusileidi?! Bet užtat atmink, kad kol tavo širdy neviešpataus meilė ir teisingumas, nesitikėk sau Dievo meilės ir palaimos.

Atleiskite — ir jums bus atleista. Kokiuo saiku saikuosite, tokiuo bus ir jums atsaikuota. Jeigu saikuosite neapykantos, pykčio ir keršto saiku, tai ir Dievas tau atsilygins kerštu, neapykantą ir pykčiu.

— Mane artimas nuskriaudė, aš jam niekuomet nedovanosiu, būtinai atkeršysiu! — Ar tai taip tu kalbi? Atsimink, kad ir tau Dievas nedovanos, nubaus tave už tavo nusikaltimus. Prisimink tik tai, kiek kartų tu Jį įžeidei, užrūstinai?! Jis visa tau atleido, bet tik su ta sąlyga, jei ir tu savo artimui atleisi, bet jei tu to padaryti nenori, tai nesitikėk, kad tau Dievas atleistų ir išteisintų. Jei tave kas nuskriaudė žodžiu ar turtais, gali reikalauti iš jo atlyginimo, bet tik teisingai, krikščioniškai, — be keiksmų, suktybių, broliškai baigdamas pradėtąją tuo reikalu bylą. Atmink, kad geriau tau būti nuskriaustam, negu kad tu būtum kito skriaudėju. Nuskriaustasis, paprastai, turi tik materialinių nuostolių, o skriaudėjas — moralinių. Ar dėl to, kad tave kas nors nuskriaudė, tu turi užrūstinti Dievą! — Niekuomet!

— Bet kad anas žmogus mane apkalbėjo, pažemino mano vardą kitų akyse! — Jei teisybę jis apie tave pasakė, — tai pasitaisyk, bet jei neteisybę, tai tik džiaukis,

kad tu nesi tokiu, koku jis tave pavadinu. Argi manai, kad bus geriau, jei ir tu, sekdamas jo pavyzdžiu, imsi jį visaip niekinti ir apkalbinėti? — Niekuomet!

Gal būt, tu teisinsies, kad sunku yra atleisti. Taip! Tas tai tiesa, kad sunku. Bet atsimink, kad sunku buvo ir Kristui kenčiančiam ant kryžiaus, o vis dėlto jis šaukė savo dangiškajam Tėvui: “Tėve, atleisk jiems, nes nežino ką daro!” Sunku atleisti artimo skriaudas, bet dar sunkiau bus kęsti amžinąsias kančias pragaro ugnyje!

Už meilę — meilė; už kerštą — amžinasis kerštas mūsų laukia.

Vertė Rap. Pukys.

MALDA UŽ MIRUSIUS, KURIŲ NIEKAS NEBEATMENA.

Viešpatie, pasigailėk tų vėlių, kurios neturi pas Tave savo užtarytojų, kurios neranda jokios paguodos kentėjimuose, kurioms nešviečia jokia kita viltis, kaip tik ta, kad jos yra sutvertos pagal Tavo paveikslą ir panašumą, kurias ar dėl to, kad seniai jau yra atsiskyrusios su gyvaisiais, ar dėl savo neturto, ar dėl to, kad jas jų tėvai bei Tavo tarnai iš apsilaidimo yra užmiršę, ir dėl to už jas nei mirimo dieną, nei trečią, nei septintą, nei tris dešimtą, nei mirties metinėse niekur ir niekeno nebuvo laikomos pamaldos. Atleisk joms, Viešpatie, ir gink Savo sutvėrimus. Išgelbėk jas iš kančių ir bausmių. Ištiesk savo dešinę ir nuvesk jas į atsilisio, šviesos bei ramybės vietą. Per tą, Kuris ateis gyvųjų ir mirusiųjų ir viso pasaulio teisti ugnimi. Amen.

Malda už mirusius

Tu Viešpatie, Meldžiamasis, ateik gelbėti skaistyklos ugnį laikomasias vėles, kurias atpirkai brangiu Krauju.

(300 d. Lapkr. 15, 1927. “Atl. Šalt. 227 p.)

Katalikų Pasaulyje

AIRIJA. — Airių tauta per ilgus šimtmečius kentėjo svetimųjų priespaudą. Ji buvo skaudžiai persekiojama. Prieš juos kovota ne vien tiktai kaip prieš airius, bet taip pat ir kaip prieš katalikus. Jų kova turi šiek tiek panašumo į mūsų tautos kovas su rusų caru, kuris iš mūsų ir tautybę ir katalikybę norėjo atimti.

Kadangi airiai yra narsūs ir energingi kovotojai, jie nepasidavė, laimėjo. Tiesa, jie beveik visai prarado savo kalbą, tačiau jų tautinės dyšios anglai nepajėgė nugalėti. Ko smarkiau juos persekiojo, to narsiau jie kovojo dėl savo tautinių teisių ir katalikybės. Priespauda airius suvienijo, užgrūdino. Juos padarė stipresniais airiais, uolnesniais katalikais.

Tuoju pō didžiojo karo airių tauta nejuokais išsijudino į kovą dėl savo laisvės ir nepriklausomybės. Didžioji Britanija visa savo galybe stengėsi visai Airiją prislėgti, nė kalbėti apie jos laisvę nenorėjo. Tačiau tautos pasiryžimas buvo toks didelis, kad jokia jėga jos nebegalėjo sulaikyti. Ji laimėjo. Ji šiandien yra laisva ir šiandien rengiasi prie Eucharistinio kongreso Dubline birželio 22 — 26 dd.

DETROITO ŽINIOS. — Kovo 17 d. atsirado "Drauge" skyrius Detroit'o lietuvių žinios. Detroit'o lietuvių visuomenės vadai prisidėdami prie katalikiškojo veikimo išjudinimo, prie spaudos platinimo, prie lietuviybės palaikymo pradėjo kilnų darbą, kurį remia Detroit'o gerb. kun. klebonai: kun. J. Čižauskas, kun. Ig. F. Boreišis ir kun. Masevičius. Detroito žinių tvarkytojas M. J. Šimonis, senas ir nenuilstantis visuomenės veikėjas linkime ištvermės ir pasisėkimo spaudos platinimo dirvoje.

NEW YORK. — Aną dieną šio miesto 6,500 katalikų policmonių susirinko į

Šv. Patriko katedrą, kur klausė šv. Mišių ir visi priėmė šv. Komuniją.

Iš katedros policmonai nužygiavo į Astor'o viesbutį, kur įvyko pusryčiai. Tenai dalyvavo ir kaibejo Jo Emin. kardinolas Hayes as, miesto majoras Walker'is policijos viršininkas Muironey'as ir kt.

Šie New Yorko policmonai priklauso Švenčiausiojo Vardo draugijai.

ROMA. — Čia įšventinti kunigais du Žiemų Amerikos kolegijos studentai. Tai yra J. Bride'as iš Scranton, Pa. ir J. Sweeney's iš Wilmington, Del.

Abu įšventino kardinolas Salvaggiani.

JERUZALĖ. — Žmonijos Išgeibėtojo padaryto stebūklo vietoje, kur kenais duonos kepalėnais ir žuvimis pavalgyanta tukstantines žmonių minios, atkasti ketvirtito amžiaus bazilikos griuvėsiai.

Tai atrado vokiečių archeologinė ekspedicija, vadovaujant kunigui Maer'ui. Tai istorinė krikščioniška vieta yra žemės plote, priklausančiame Vokiečių Katalikų Svetoje Zemėje draugijai. Tas žemės plotas pavestas kunigų vincentėnų globimui, o šie ten šiandien turi įkūrę maldininkams nakvynės namus.

Senovės raštais patvirtinama, kad vakariniuose Genezareto ežero pakraščiuose kitą kartą yra buvus bažnyčia toje vietoje, kur Kristaus laikais žmonių minios Kristų paskelbė savo Karaliumi. Einant amžiams ta bažnyčia dingo ir iki mūsų dienų nežinota vieta, kur ji stovėjo. Dabar rasti jos griuvėsiai.

Bažnyčios griuvėsių priešaky rastas akmuo, ant kurio, kaip spėjama, Kristus buvo padėjęs duoną ir žuvis stebūklo padarymui. Pats akmuo atrodo kiek apskaldytas. Matyti, jo dalytes žmonės pasiėmė kaip relikvijas.

Mūsų Darbai

EKSKURSIJOS I KOLEGIJA

Kai tik prašvinta gražesnis šventadienio rytas, Lietuvių Kolegijoje laukiama gausiai atsilankančių svečių. Iš įvairių vietų važiuoja automobilių būriai į savo lietuvišką mokslo židinį. Atrodo, it būtų čia kas sekmadienis atlydai. Tikrai, kaip nesidžiaugti lietuviui, kai mūsų sutartinu darbu ir laimėjimais džiaugiasi net sveimtaučiai katalikai.

Gausus, aukštas, įvairiausių medžių, krūmų pilnas parkas ir sodas, su šimtais įvairiausių paukščių ir papratusių prie žmogaus voveraičių masina žmogų pasivaikščioti dailiai prižiūrimais parko keliais, po šimtamečių aržuolų išsikerojusiomis šakomis pasilsėti, pasvajoti.

Ne kas kitas, bet Dievo Apveizda taip sutvarkė, kad tą vietą, taip pasakingai gražią, kurią turėjo valdyti sūnus to, kurio tėvas areštavęs buvo Jo Eks. vysk. Būčį Lietuvoj senai prieš pasaulinį karą, dabar ją valdo per Amerikos Tėvus Marijonus tas pats garbingas tautos vyras, Marijonų Vyriausias Vadovas, vysk. P. Būčys.

Pereitais metais rugsėjo 8 d. Kolegija pašventinta. Pradėta joje gyvent, garbinant V. Dievą ir Jam dėkojant už taip stebėtinus Jo kelius.

Iš karto žmonės it bijojo savo įstaigos, — per daug graži vieta. Daug kam atrodė, kol neįprato, kad tokią Kolegiją gali turėti tik didelės, turtingos tautos, bet ne lietuviai. Bet pirmas nedrąsumas pasireiškė didesniu džiaugsmu ir teisingu savo sujungtų, vieningų darbų pasididžiavimu. Todėl žmonės gausiai lankosi Švč. Marijos Kolegijoje. Kai kurios kolonijos sudaro žymesnius išvažiavimus. Tie apsilankymai Kolegijoje ypač daug gero daro jaunimui. Vaikiniai pamato tokią Kolegiją, ir tai lietuvių, kokios sveimtaučiai neturi visoje apylinkėj. Gali jie

turėti garsią praeitį, aukštesnius mūrus, bet tokios gražios ir patraukiančios Kolegijos neturi.

Būtų gera didesnių švenčių ir atostogų metu, susitarus su Kolegijos Vedėju, gerb. kun. d-ru J. Navieku, padaryt žymesnius bendrus kai kurių apylinkės kolonijų suvažiavimus. Kurie gi iš toliau atvažiuoja subatoj, vis randa nakvynę, gi sekmadienyje, išsiklausę šv. Mišių ir išgirdę Kolegijos chorą, turi laisvą kiauurą dienele.

Nors tiesa, tie atsilankymai, ekskursijos neduoda Kolegijai kokios nors žymesnės paramos, bet jos labai naudingos ne vien tėvams, bet ypač jauniems vyrams ir vaikinams. Marijonų Kolegijos Rėmėjų darbai ir pati Kolegija į juos kalba galingiau, negu šimtai airintojų.

Kiekviena žymesnė ekskursantų grupė mielai sutinkama, jiems išrodoma Kolegijos grožybės, pavaišinama. Ateinančią vasarą, jei tik gerb. Kolegijos Direktorių suras kiek atliekamų pinigų, kaip girdėt, pasistengs prisiekti prie kiekvieno medžio ir krūmo jo lietuvišką, anglišką ir lotynišką pavadinimą. Tikrai, tada pasidarys gyvas botanikos sodas, nes čia kiekvienas medis ir krūmas iš kitur atgabentas; kai kurie net iš Japonijos, Azijos, Europos ir kitų kraštų.

Turėdami kokių reikalų į Kolegijos Direktorių, kreipkitės adresu:

Rev. John Naviekas, D. D. St. Mary's College Thompson, Conn.

Su šiuomi "Laivo" numeriu pradėsi-me spausdinti švč. Marijos Kolegijos mūsų misijonieriaus, kun. A. Petrausko labai vaizdų ir gražų aprašymą užvardintą Bernaičių Kolegijoje svečiuose; tad tēmykite ir pasiskaitę, rašykite, kaip jums tinka ši naujoji mokslo įstaiga?

Amerikos Lietuvių Žinios.

ATLANTO PAJŪRIU SU MISIJOMIS

Baigęs New Havene savo darbą, leidausi pajūriu tolyn — į New Jersey valstybę. Pradėjau nuo *Elizabeth, N. J.*

Šiame kampelyje esama gana daugelio lietuvių. Daugiausia ateiviai iš Lietuvos rytų ir pietų.

Žmonės, matyti, religingi ir dosnūs. Turi pasistatę puikią mūrinę bažnyčią, parapijos mokyklą, Seserims vienuolyną ir susirinkimams salę. Klebonauja čionai Amerikos lietuviams gerai žinomas visuomenės veikėjas ir patrijotas visų gerbiamas kun. J. Simonaitis.

Parapijos mokyklai vadovauja Sesers Pranciškietės iš Pittsburgh, Pa. Mokykloje vaikučių esąs gana didelis skaičius, nors atsiranda dar daug nesusipratusių lietuvių katalikų, kurie pro savos mokyklos duris siunčia savo vaikus į viešąsias mokyklas. Bet kur tokių nesusipratėlių nerasime? Vargas mums, kad mūs broliai dar taip maža įvertina savąsias įstaigas, todėl tiek daug patenka į svetimų pinkles ir atsižada savo tėvų kalbos, pa-pročių, o pagalios ir tikėjimo.

Mokykla, matyt, vedama labai gerai.

Vaikučiai mokykloje auklėjami labai gražiai. Tai matyti iš viso jų pasielgimo. Tokių mandagių vaikų, nežinau, ar teko man kur Amerikoje pastebėti? Tikri džentlemenai. Tiek gatvėje, tiek bažnyčioje bei zokristijoje — tik gerėkis jų pasielgimu!

Šitasai vaikučių mandagumas man itin atkreipė akį, nes Amerikoje mandagumo pas jaunuolius nė neieškok. Jo nerasi. Mat, čia mandagumas ne madoje. Šioje šalyje jaunieji jaučiasi visai laisvi, nevaržomi jokių mandagumo formų ir visi jų nuomone, esą lygūs piliečiai: tiek seni ir jauni, tiek vyrai ir moters. Todėl vieni kitiems lenktis nematą reikalo. Va-

žiuojant strytkariu, pavyzdžiui, man niekuomet neteko pastebėti, kad jaunuolis turėdamas patogesnę vietelę, užleisų ją šalia stovinčiam seneliui, ar moteriai. Ne, jaunuolis nė kiek nejaučia gėdos sėdėti sau ramiai, užsidėjęs koja ant kojos patogioje sėdynėje, kai šalia pat jo senelis ar moteriška stovės, nerasdami sau vietos atsistėti. Taigi man labai įdomu buvo, pastebėjus Elizabethe vaikučius visai kitaip elgiančiuosis, negu kur kitur. Kieno čia nuopelnas? — Be abejo, kad vaikai paprastai savo pasielgimuose seka vyresniuosis, su kuriais jiems tenka nuolat susidurti. Vyresniųjų mandagus ir švelnus pasielgimas vaikų akis patraukia ir verčia juos jų pavyzdžiu sekti. Kai arčiau susipažinau su gerbiamuoju klebonu kun. J. Simonaičiu, nereikėjo man daugiau abejoti apie tai, keno įtaka vaikus mandagumo yra išmokus. Jo elegantiški mostai nenoromis kiekvieną verste verčia jais sekti. Be abejo, daug prie to yra prisidėjusios ir Sesers Pranciškietės, kurios sekdamos nuolankų ir meilės pilną savo šventąjį Įsteigėją, mandagumo ir krikščioniškojo kuklumo dvasią skleidžia tarpe jaunuolių, auklėjamų jų įstaigose.

Lietuvių dvasia mokykloje, matyti, taip pat yra rūpestingai palaikoma. Pastebėjau tai iš to, kad vaikučiai, kiek iš Amerikoje gimusių, galima reikalauti, labai gražiai lietuviškai kalba. Ypatingai iš to, kad sužinojė, kad aš neketinu mokyklų vaikams laikyti lietuviškai rekolekcijų, jie tuoj atsiuntė savo mokytoją — Seserį prašyti, kad ir jiems lietuviškos rekolekcijos būtų laikomos.

Mat, prieš pat man atvažiuojant buvo jiems laikomos anglų kalba rekolekcijos. Sakiau, jiems jų ir užteksią. Pasirodo, kad daugeliui vaikų geriau patinka klausyti lietuviškai sakomų pamokslų, nekaip

angliškai, nes jie nuo mažų dienų papratę melstis ir visas kitas tikėjimo pareigas atlikinėti lietuviškai, tai ir mokykloje būdami jie mieliau klauso lietuviškai sakomų pamokslų, nekaip kita kuria kalba. Aš tą gerai suprantu. Atsimenu, kaip mums gimnazijoje dar būnant ir mokant gerai rusų kalbą, o tačiau rusų kalba dėstoma tikyba visiškai buvo mums nesuprantama. Atrodė lyg tai ne tikybos, o šiaip kokia: — istorijos ar kito kokio dalyko pamoka. Dėl to už tėvų kalbos vartojimą tikybos dėstyje tiek daug mes visi kovoje su rusais, o lenkai už tą patį dalyką ilgus metus sunkią kovą kovojo su vokiečiais. Matyt, toks pats kyla jausmas lietuvių vaikams beklausant pamokstų ir tikybos dėstyje svetima, o ne tėvų kalba. Kad ir sunkiau kalbėti, bet mieliau klausyti bažnyčioje skambant savo mylimų tėvelių kalba.

Suaugusiems rekolekcijos sekėsi gana sėkmingai. Žmonių kad ir nebuvo sauskimšai užkimšta bažnyčia visomis dienomis, bet vis dėlto buvo ganėtinai. Paskutiniąsias tris dienas, kaip paprastai ir kitose parapijose, lankėsi maldininkų labai daug vakarais — pamokslų klausyti, o rytais prie šv. Komunijos. Daugelis labai susidomėjo šv. Juozapo mirštantiems gelbėti Brolija. Daugiau, kaip pusšimtis užsisakė sau Brolijos leidžiamą Mariampolėje laikraštį: "ŠVENTŲJŲ BENDRAVIMAS". Jis visiems labai patinka ir savo pigumu (vienas "nikeliukas" mėnesiui) ir savo gražiais pasiskaitymais.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Maldos už mirusius

Amžinąjį atilsį duok joms (jai), Viešpatie, ir amžinoji šviesa joms (jai) tešviečia.

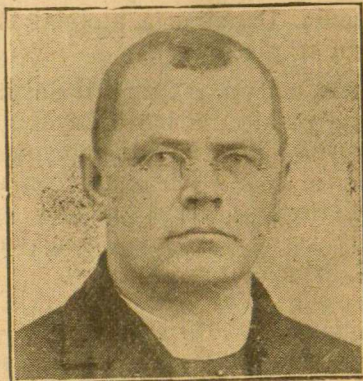
(50 d. Geg. 17, 1927 m. "Atl. Šalt." p. 226.).

Amžinąjį atilsį duok joms (jai), Viešpatie, ir amžinoji šviesa joms (jai) te-

šviečia. Teilsis ramybėje. Amen. (300 d. Geg. 17, 1927. "Atl. Šalt." 226 p.).

Maloningasis Viešpatie Jėzau, duok joms (jai) amžinąjį atilsį.

(300 d. Kovo 18, 1909 m. "Atl. Šalt." 227 p.).

A. † A.

Tėvas Kunigas Feliksas Kudirka, Amerikos Marijonų Provincijolas, Bernaičių Kolegijos įsteigėjas mirė kovo 24 d., 1932 m. Chicago, Ill., palaidotas šv. Kazimiero kapuose kovo 30 d. 1932 m. Dvejos šv. Mišios Aušros Vartuose bus atlaikytos balandžio 29 d. 1932 m. Visų Kolegijos Rėmėjų prašome už kunigo Felikso sielą sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

A. † A.

Kazimieras Danisevičius Marijonų Kolegijos rėmėjas mirė vasario mėnesyje, 1931 m. New Britain, Conn. Už mirusį marijonų vienuolienę dvejos šv. Mišios bus balandžio 12 ir 13 dd. 1932 m.

Kolegijos Rėmėjų prašome už a. a. Kazimierą sukalbėti po Rožančiaus dalį.

Klausimai Ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Sename Įstatyme yra aprašyta, kaip Viešpats Dievas liuosavo iš vergijos savo išrinktąją tautą — žydus.

Tam tikslui įgaliojo Mozę ir davė jam daug savo galybės. Mozė darė daug stebūklų, kad įtikrintų žydus ir faraoną, kad jis (Mozė) yra Dievo siųstas. Toliau jis pavartojo bausmių, kad priverstų faraoną paleisti žydus. Jis paleido, bet paskiau vijosi susigražinti juos.

Čia aš nesuprantu, kam Dievas tiek daug ergeliavosi su tuom menkniekiu. Man atrodo, jeigu aš būčiau buvęs Viešpatimi, tai tą pat valandą faraonas būtų šunimi staugias po šiai dienai.

Ką čia V. Dievas taip labai gerbė Ar karališką asmenį? Ar žmogaus liuosą valią? Ar jo sąžinę? Gal Dievas norėjo parodyti kaip Jis yra kantrus?

An—tas D.

ATSAKYMAS. Sakai, kad nesupranti, “kam Dievas tiek daug ergeliavosi”... Bet čia, rodos, visai suprantamas dalykas. Jis “taip daug ergeliavosi” dėl to, kad Jis Dievas, o ne žmogus; ir Jis elgiasi dieviškai, o ne žmogiškai.

Žmogui kas nors prasikalto, ar pasipriešino, tai jis tuojaus pavartojo vienas kulipką, kitas peilį, dar kitas kirvį ir stambiają lazdą, arba kemša artimą į kalėjimą. Bet taip daro dėl to, kad jis yra tik “žmogus—gyvulys”, pamiršęs ir paniekinęs savąjį ir kitame, kas yra dieviško, prakilnaus.

Jei Dievas taip būtų elgęsis ar elgtusi, kaip žmonės, tai ir tu ir aš ir milonai kitų butume senai pragare staugia.

Bet Dievas yra Dievas ir “Jis nenori nusidėjėlio pražūties, bet kad atsivertų ir gyventų”. Jis tik tuomet, galutinai, baudžia, kada nesulaukia atsivertimo ir atgailos.

Žmogaus siela yra Dievo paveikslas. Žmonės labai dažnai tas didybės sa-

vyje negerbia, bet Dievas gerbia, todėl ir nepaverčia žmogaus nei šunim, nei jaučiu, nei liūtu, nei asilu. Tik žmogus pats save bando tokiu padaryti.

“Dievas taip daug ergeliavosi...” ne dėl to, kad Jis nebūtų buvęs galingas priversti faraoną vienu savo valios noru, bet Jis norėjo parodyti, kaip pasisavinusiems svetimą turtą, arba pavergusiems laisvus žmones, yra sunku su tuomi skirtis. Vadinasi neteisybė taip giliai sulėidžia šaknis į neteisingųjų, pavergėjų širdis, kad jie, tiesiog, yra kaip proto ir širdies netekę, netekę gailėstingumo ir žmogiškų jausmų.

Tuomi Dievas įspėjo saugotis visus neteisybių.

O dabartinių laikų “faraonai” įvairūs neteisūs darbdaviai ir turtuoliai, ar ne panašūs yra tam senovės faraonui. Ar mažai reikia dabar ergeliuotis, kad nekurie gautų laisvės nors tinkamą duonos kąsnį suvalgyti.

Galima sakyti “Dievas ir dabar daug ergeliuojasi.”

Bet po to ergelio vienus laukia “Pažadėtoji Žemė” kaip žydus, kitus “jūros gelmės;” kai faraoną su jo kariuomene. Tai priklausys nuo to “kas atsivers per tą ilgą ergelį.

KLAUSIMAS. Ar aš neklystu, manydamas, kad apsivedusieji turėtų moterystėje vartoti susiturėjimą nors prieš šv. Komuniją?

ATSAKYMAS. Jei manai, kad turėtu susiturėjimą pavartoti moterystėje, o ne, kad turi, tai neklysti, nes taip pritiktų.

Priėmimas Švenčiausiojo yra, labai didis dalykas, tat prieš priėmimą Jo į savo širdį, ją ir visą savo sielą, reikia pakreipti į Dievą. Taigi tuomet nelabai tinka užsiiminėti pataikavimais kūnui.

Bet reikia žinoti, kad nėra įsakymo susiturėti, tik labai šventas ir prakilnus pageidavimas.

1, —

ALP 2272

LIETUVOS ŽINIOS

LIETUVA.

Lietuvos katalikai stengiasi įsteigti Katalikiškąjį Universitetą. Šiam darbui pritaria Lietuvos Episkopatas, nes Bažnyčios Kanonų Kodeksas sako: "Jei viešieji mokslo Universitetai nėra persisunkę katalikiškuoju mokslu ir dvasia, tai pageidaujama, kad tautoje arba šalyje būtų įkurtas Katalikiškasis Universitetas" (Can. 1379 paragr. 2).

Grižęs iš Romos J. E. vyskupas J. Staugaitis, dienraštyje "Ryte" praneša:

"Vatikano Kūrija, kaip žinome, yra paskirstyta Kongregacijomis, lyg valstybės valdžia ministerijomis. Kiekvienai reikalų rūšiai Šv. Tėvas turi tam tikrą Kongregaciją. Be kitų, yra ir Šv. Seminarijų ir Universitetų Kongregacija." Vyskupas, nuvykęs Romon, turi apsilankyti įvairiose Kongregacijose ir ten atlikti tam tikrus reikalus.

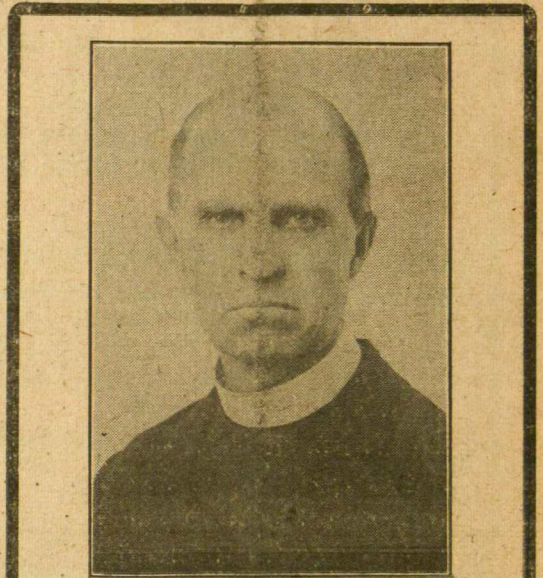
Vasario mėn. 6—12 dienomis būnant Romoje ir apsilankant pas Jo Eminenciją Kardinolą Bisletti, Seminarijų ir Universitetų Kongregacijos vyriausiąjį viršininką teko kalbėtis ir dėl Lietuvos Katalikų Universiteto. Paaiškėjo, kad J. Em. Kardinolui naujojo Universiteto klausimas jau buvo žinomas. Kardinolas juo įdomavosi ir ne tik nedraudė Kat. Universitetą steigti, bet tą sumanymą pagyrė ir skatino jį vykdyti, žadėdamas jam visokeriopą paramą."

RASEINIUS SUJUNGS SU PLENTU.

Pernai suremontuota senų plentų 80 klm., naujų nutiesta 7 klm. Baigtas statyti plentas nuo Raseinių iki Viduklės gelžk. stoties. Šiemet numato suremontuoti ir modernizuoti senų plentų 82 klm. ir naujų plentų statyboje atlikti žemės darbus ir pastatyti tiltus Viduklės gelžk. st. — Kryžkalnio ruože, 12 klm. ilgio, kad sujungti Raseinių miestas su Šiaulių—Tauragės—Pagėgių plentu.

"ŪKANOS."

Tokių vardu marijonų vienuolyno spauduvėje pradėta spausti naujas dvasivaitinis laikraštis. Jo redaktorium — leidėju pasirašinėja p. Kalvaitis. Laikraščio turinys taikomas visai Lietuvai. Tai būsiąs krikščionių demokratų ar net už juos didesnių katalikiškų politikų ideologijos laikraštis, kuriam turbūt, daugiausia teksią kovoti su "Akimi."

A. † A.

Kunigas Petras Saurusaitis, Marijonų Kolegijos garbės anžinas rėmėjas mirė kovo 3 d., 1932 m. Lietuvoje, palaidotas kovo 5 d. Vilkaviškio parapijos kapuose.

Dvejos šv. Mišios už kunigo Petro sielą Aušros Vartuose balandžio 5 d. 1932 m. Visų Kolegijos Rėmėjų prašome už a. a. kunigą Petrą sukalbėti po 1 šv. Rozančiaus dalį.